

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120, Ἐξά-
μηνη δραχ. 65, Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιμα διατριμ. 50—
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλην ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλεν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ ΕΚΔΟΥΣΗΣ ΕΡΜΗΚΕΙΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἰνν Δεκεμβρίου ἄλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἔρχονται τὴν ἰνν οἰοῦνται μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπιδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 31 Αὐγούστου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 40

Ἡ Μικρὴ Πριγκηπισσα

ἩΥΠΙΣΤΟΡΗΚΑ ΥΠΟ F. H. ΜΠΟΥΕΤΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Ἡ μαμὰ λέει πὼς τὰ φορέμα-
τά της τὰ ἔχει δώσει κάποιο κορί-
τσι πολὺ πλούσιο πὸ δὲν τὰ φοράει
πιά γιατί της ἔχουν παλιώσει. Ἀπὸ
τὸ σχολεῖο τὴν στέλνουν ἔξω γιὰ τὰ
φώνια καὶ διάφορες ἄλλες δουλειῆς
μὲ τὸ χειρότερο καιρὸ.

Ἡ Σάρα κατέβαινε τὴ σκάλα πὸ
ὀδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο τοῦ σχολείου
τρέμοντας καὶ νοιώθοντας τὸ κεφάλι
της ἄδειο.

«Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ γνωρίζω ποῖ
εἶναι αὐτὸ τὸ κοριτσάκι πὸ πάει
νὰ βρῆ;» ἔλεγε μέσα της.

Καὶ κατέβηκε στὸ ὑπόγειο σφιγ-
γώντας ἐπάνω της τὸ καλάθι της
πὸ τῆς φαινόταν ἀβάσταχτα βαρὺ,
ἐνῶ ὁ μπαμπὰς τῆς Μεγάλης Οἰκο-
γένειας ἔτρεχε νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο
πὸ θὰ τὸν ἐπήγαινε στὴ Στοκχόλ-
μη, ὅπου θὰ ἔκανε ὅ,τι θὰ ἦταν δυ-
νατὸν γιὰ νὰ βρῆ τὴν κόρη τοῦ λο-
χαγοῦ Κρήβ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Τὴ εἶδε καὶ τί ἄκουσε ὁ Τυροφαγᾶς

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα στὴ σο-
φίτα τῆς Σάρας γίνονταν πολὺ πα-
ράξενα πράγματα. Μόνο ὁ Τυροφα-
γᾶς μπορούσε νὰ τὰ ἴδῃ καὶ νὰ τὰ
ἀκούσῃ, ἀλλὰ αὐτὸς εἶχε τρομοκρα-
τηθῆ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ἔτρεξε
νὰ χωθῆ στὴν τρύπα του μὲ ἕλη τὴ
γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του καὶ μό-
νον ὕστερα ἀπὸ πολλὴν ὥρα τέλη-
σε νὰ βγάλῃ τρέμοντας τὴ μουσου-
δίτσα του νὰ ἴδῃ τί τρέχει.

Ἀπὸ τὴν πρῶνὴ ὥρα πὸ ἡ Σά-
ρα εἶχε κατεβεῖ κάτω, στὴ σοφίτα
βασιλευε ἡ πιδ ἀπόλυτη ἡρεμία. Τὴ
νεκρικὴ αὐτὴ γαλήνη δὲν ἔκοβε πα-
ρὰ ἡ σιγανὴ βροχὴ πὸ ἔπεφτε ἀ-

πάνω στὰ κεραμίδια καὶ στὸ τζάμι
τοῦ φεγγίτη. Ὁ Τυροφαγᾶς ἔβρισκε
τὴν ἡμέρα πολὺ μελαγχολικὴ καὶ
ὅταν ἡ βροχὴ γιὰ λίγη ὥρα ἔσταμά-
τησε τὸ σιγανὸ ρυθμικὸ της κρότο,
ἀποφάσισε νὰ κάνῃ ἕνα μικρὸ ἔξα-
ρευνητικὸ γύρο. Ἀφοῦ τριγύρισε καὶ
μυρίστηκε παντοῦ ἀνακάλυψε στὸ τέ-
λος ἕνα ὑπέροχο ψιχουλο πὸ εἶχε
ἀπομείνει ἀπὸ τὸ τελευταῖο γεῦμα,
ὅταν ἕνας παράξενος θόρυβος πὸ
ἐρχόταν ἀπὸ τὰ κεραμίδια ἐτράβηξε
τὴν προσοχὴ του. Σὲ λίγο εἶδε μὲ
χτυποκάρδι τὸ φεγγίτη νὰ ἀναση-
κῶνεται καὶ στὸ ἀνοιγμα νὰ παρου-
σιάζεται ἕνα μελαψὸ πρόσωπο καὶ
ὕστερα ἀπὸ πίσω του ἕνα ἄλλο καὶ
τὰ δυὸ μαζί νὰ κοιτάζουν κατὰ μέσσα.
Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Ράμ-
Ντάς· ὁ ἄλλο ἕνας νέος πὸ τὸν εἶχε
προσλάβει γραμματεῖα του ὁ κκύριος

ἀπὸ τὴς Ἰνδίας». Μὰ ὁ Τυροφαγᾶς
δὲν ἤξερε τίποτα ἀπ' ἑλα αὐτά. Ἐ-
να μονάχα γνώριζε: πὼς αὐτοὶ οἱ
δυὸ ἀνθρώποι βεβήλωναν τὴν ἡρεμία
καὶ τὴ σιωπὴ τῆς σοφίτας τ' α.υ.
Καὶ ὅταν ἐκεῖνος πὸ εἶχε τὸ μελα-
χροινὸ πρόσωπο ἀφέθηκε νὰ γλυ-
στήσῃ ἀπὸ τὸ φεγγίτη, τόσο ἑλα-
φρὰ καὶ ἀθόρυβα, ὥστε οὔτε ὁ παρα-
μικρὸς κρότος δὲν ἀκούστηκε, ὁ Τυ-
ροφαγᾶς ἔκανε παρεῦθὺς μεταβολὴ
καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν τρύπα του τρο-
μοκρατημένος.

Τώρα καὶ πολὺν καιρὸ δὲν φοβό-
ταν πιά τὴ Σάρα. Ἦξερε πὼς αὐτὴ
δὲν τοῦ ἔρριχνε παρὰ νόστιμα ψιχου-
λάκια καὶ πὼς δὲν ἔκανε ἄλλο θόρυ-
βο παρὰ νὰ τοῦ σφυρίζῃ ἀπαλὰ-ἀπα-
λά. Αὐτοὶ οἱ ἀγνωστοὶ ἄνθρωποι ἦταν
πολὺ ἐπικίνδυνα πλάσματα. Ὁ Τυ-
ροφαγᾶς ταμπουρωμένος μέσα στὴ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τρεῖς ἀδελφούλες στὴ θάλασσα
Ἀνωκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπαρόβαν

φωλιά του τούδ κοίταξε από τη χαράματα του τοίχου με τα γυαλιστερά ματάκια του γεμάτα αγωνία. Κατάλαβε άραγε τι έκαναν αυτοί οι δυο μέσα στην κάμαρα; Αυτό δεν ξέρω να σάς το πώ. Μα κι' αν άκομη το είχε καταλάβει, πάλι θα είχε παραξενευτεί σε μεγάλο βαθμό από όσα έβλεπε.

Ο γραμματεός, ένα νεώτατο παλληκάρι, πέρασε από το φεγγίτη με την ίδια σχεδόν εύλογισία που είχε περάσει κι' ο Ράμ Ντάς. Τη στιγμή που πατούσε το πόδι του στο πάτωμα είδε την ούριτσα του Τυροφαγά που τρόπωνε στον τοίχο.

— Ποντικός ήταν; ρώτησε σιγαλά τον Ράμ-Ντάς.

— Μάλιστα, σ' α χ ι μ π, απάντησε ο Ράμ Ντάς στον ίδιο τόνο. Όλοι οι τοίχοι είναι γεμάτοι.

— Πфф! έκανε ο νέος. Απορώ πως ή μικρή δεν τούς φοβάται.

Ο Ράμ Ντάς έκανε ένα κίνημα με το χέρι του και χαμογέλασε με σεβασμό. Εφόσον βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο της Σάρας τού φαίνόταν πως ήταν ο αντιπρόσωπός της παρ' όλο που ή μικρή δεν τού είχε μιλήσει παρά μία φορά μονάχα.

— Αυτό το κορίτσι ε' αγαπάει όλα τα πλάσματα του κόσμου και μ' όλα μπορεί και συνεννοείται, απάντησε. Δεν μοιάζει με τ' άλλα τα παιδιά. Τη βλέπω, δίχως να με βλέπει. Σκαρφάλώνω άθόρυβα επάνω στη σκεπή και πολλές φορές την κοιτάζω τη νύχτα που κοιμάται. Συχνά από τον φεγγίτη την παρακολουθώ δίχως αυτή να τού πάρη είδηση. Τόν ποντικό που είδατε τον έχει ημερώσει και τόν τρέφει με ψιχουλάκια που τού φέρνει από κάτω. Τα σπουργιτάκια μαζεύονται εύθως μόλις τα φωνάζω. Τό δυστυχισμένο δουλάκι, που όλοι έδω μέσα τó δένρουν και τó βρίζουν, σ' αυτήν έρχεται και ζητάει αποκούμπι και παρηγοριά.

Ένα πολύ μικρό κοριτσάκι ανέβαινε συχνά έδω και την βλέπει κρυφά και ένα άλλο μεγαλύτερο, που φαίνεται πως την λατρεύει και που δέ χορταίνει να την άκούη. Η κυρία τού σπιτιού, που είναι μία πολύ κακή γυναίκα, τη μεταχειρίζεται σαν παρία μ' αυτή, τó κοριτσάκι που κάθεται έδω μέσα, κρατάει πάντα τó κεφάλι της ψηλά, σαν να ήταν από βασιλικό αίμα.

— Είσαι καλά πληροφορημένος σχετικά μ' αυτή τη μικρούλα, παρατήρησε ο γραμματεός.

— Ξέρω τη ζωή της από τó πρωί ως τó βράδυ, απάντησε ο Ράμ Ντάς. Ξέρω την ώρα που φεύγει και την

ώρα που γυρίζει, γνωρίζω τη μεγάλη θλίψη και τίς μικρές της χαρές. Ξέρω πως κρύνει, ξέρω πως πεινάει. Την έχω ιδεί να μελετάη σκυμμένη στα βιβλία της ολομόναχη ως τά μεσάνυχτα. Είδα τής φίλες της να έρχονται κρυφά και να τη βλέπουν και είδα πόση ευχαρίστηση ένοιωθε να γελάη και να κουδενιάζη μαζί τους (γιατί τά παιδιά, και τά πιό φτωχά άκομη μπορεί να είναι εύτυχισμένα για λίγες στιγμές). Αν άρρώστιασε θα τó μάθαινα και θα έρχόμουνα να την περιποιηθώ, αν μπορούσα.

— Είσαι απόλυτως βέβαιος ότι κανείς άλλος έκτός από αυτή την ίδια δεν μπαίνει σ' αυτό τó δωμάτιο και ότι δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο να γυρίση ενόσω είμαστε έμετε έδω και να μ' άνακαλύψη; Αν μ' άρρώστιασε έδω μέσα θα έτρώμαζε φοβερά και δεν θα μπορούσε πιά να πραγματοποιηθώ τó σχέδιο τού σαχίμπ Κάρρσιφορδ.

— Μόνο αυτή ή ίδια άνεβαίνει ως έδω ψηλά, απάντησε ο Ράμ Ντάς. (Ακολουθεί)

KATHERINE MANSFIELD

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

— (Συν. από τó προηγ. και τέλος)—

Μιά μέρα ή μητέρα της άρρώστησε ξαφνικά και κατέθηκε στην πόλη μαζί με τη γιαγιά μέσα σ' ένα κλειστό άμαξι.

Τό κοριτσάκι έμεινε μόνο του στο σπίτι μαζί με την Άλλικη, την υπηρετρια. Στο διάστημα τής ημέρας όλα πήγαν καλά, μα την ώρα που ή Άλλικη την έβαζε να κοιμηθώ την έπιασε μεγάλης τρόμος.

— Και τί θα κάνω αν ιδώ κανένα άσχημο όνειρο; ρώτησε. Βλέπω πολύ συχνά και τότε ή γιαγιά με παίρνει στο κρεβάτι της—δεν μπορώ να μένω μέσα στο σκοτάδι, όλα γίνονται μουρμουριστά ένα γύρω—λοιπόν τί θα κάνω αν ιδώ τó άσχημο όνειρο;

— Δεν έχεις να κάνης τίποτε άλλο παρά να κοιμηθής, μικρούλα μου, τής απάντησε ή Άλλικη, βγάζοντάς της τά καλωσάκια της και τινάζοντάς τα επάνω στο κάγκελο τού κρεβατιού. Και κοίταξε να μην βάλγης τίποτε άγριοφωνάρες και ζυπήσης τόν καυτόμο τόν μπαμπά σου.

Μά ο συνειθισμένος επιάλτης ξαναφάνηκε; ο χασάπης, που όπλισμένος μ' ένα μαχαίρι και με μία θηλειά, έρχόταν κατά πάνω της, δολένα πιό κοντά, χαμογελώντας με

τό άπαιστο χαμόγελό του; κι' αυτή δεν μπορούσε ούτε να σειστή έμεινε καρφωμένη εκεί στη θέση της και μόνο φώναζε: «Γιαγιά! Γιαγιά!».

Εύπνησε τρέμοντας ολόκληρη και είδε τόν πατέρα της μπρós στο κρεβάτι της μ' ένα κερύ στο χέρι.

— Τι σου συμβαίνει; τή ρώτησε. — Ω, ένας χασάπης— ένα μεγάλο μαχαίρι— θέλω τή γιαγιά!

Εσοδισε τó κερύ, έσκυψε, και παίρνοντας τó παιδί στην άγκυλιά του, τó κουδάλγισε περνώντας έλο τó μακρύ διάδρομο ως τή μεγάλη κρεββατοκάμαρα. Επάνω στο κρεβάτι ήταν μία έφημερίδα κι' ένα μισοκαπνισμένο πούρο στεκόταν σε ίσοροπία επάνω στη λαμπίτσα τού κομμωθίου. Ερριξε τή έφημερίδα χάρμω, πέταξε τó πούρο στο τζάκι, ύστερα ξάπλωσε τó παιδί στο κρεβάτι, τó σκέπασε προσεκτικά και έπεςε κι' ο ίδιος κοντά του. Μισοκοιμισμένη και τρέμοντας άκομη από τήν άνάμνηση τού φρικαλέου χαμόγελου τού χασάπη, ή μικρούλα σφίχτηκε επάνω στον πατέρα της, έχωσε τó κεφάλι της κάτω από τή μασχάλη του και έπιασε σφιχτά με τó χέρι της τó σακκάκι τής πιτζάμας του.

Τό σκοτάδι έπαψε πιά να τής προξενη φόβο; έμεινε άκίνητη.

— Έλα, τρίψε τά ποδαράκια σου επάνω στα δικά μου για να τά ζεσταίνης, τής είπε ο πατέρας της.

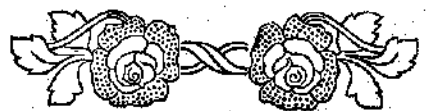
Καθώς ήταν άποκατωμένος τόν πήρε ο ύπνος πριν άπ' τή μικρή. Τό κοριτσάκι ένοιωσε τότε ένα περίεργο αίσθημα να την κυριεύη. Ο καυτόμος ο μπαμπάς! Δεν ήταν δά και τόσο γίγαντας! — και δεν είχε και κανέναν για να τόν φυλάη! Ήταν πιό άστυγρός από τή γιαγιά, μα ήταν άστυγρός για τó καλό. Κι' ήταν άναγκασμένος να δουλεύη κάθε μέρα και γύριζε τόσο κουρασμένος, που δεν μπορούσε να είναι σαν τόν κ. Μικντόναλτ. Κι' αυτή, που τού είχε στήσει όλα τά όρατα του γραψίματα!

Κουνήθηκε λιγάκι και έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό.

— Τι έχεις, τή ρώτησε ο πατέρας της. Κανένα όνειρο πάλι;

— Ω, είπε τó κοριτσάκι. Τό κεφάλι μου είναι επάνω στην καρδιά σου. Την άκούω που χτυπάει. Τί μεγάλη καρδιά που έχεις, μπαμπά μου αγαπημένε!

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΥΠΕΡΦΡΟΝΙΜΟΣ ΤΡΕΛΛΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗΚΑΝ είκοσι χρόνια από τó θάνατο τού Κωσταντίνου Χατζόπουλου και, μ' αυτή την ευκαιρία, πολός λόγος ξανάγινε για τó συγγραφέα τού «Φθινόπωρου» και τόν μεταφραστή τού «Φάουστ». Θα τόν ξέρετε βέβαια από τά Νεοελληνικά σας. Γιατί και σαν ποιητής έγραψε μουσικώτατους διοβλητικούς στίχους, και σαν πεζογράφος έδωσε πρότυπα λογοτεχνικής πεζογραφίας στη δημοτική γλώσσα. Δεν μπορεί λοιπόν οι συλλέκτες τών Νεοελληνικών Άναγνωσμάτων να μη σας έδωσαν δείγματα και τής σπουδαίας έργασίας τού Κωσταντίνου Χατζόπουλου.

Είναι πολύ περίεργο αυτό που θα σάς πώ τώρα: Για πολόν καιρό, τόν έξοχο αυτό λογοτέχνη τόν είχα για τρελλό, ή τουλάχιστο για μισότρελλο! Τόν έγνώρισα όταν ήταν πολύ νέος, συνομιλικός μου σχεδόν, κι' άπό τότε μου έκανε τήν έντύπωση πως δεν ήταν διανοητικός ίσοροπημένος. Κι' όσο περνούσαν τά χρόνια, τόσο πιό ανισόροπος μου φαίνόταν. Γιατί είχε συχνά άληθινές εξάψεις, κι' άκόμα γιατί είχε μανία με τίς φάρσες και σκάρωνε τέτοιες καθεμέρα, ώστε να μην ξέρουμε ποιά ήταν τά σοβαρά του και ποιά τάστειλα του. Πολλοί άνθρωποι έχουν στιγμές τρέλλας και πολλοί αγαπούν να κάνουν φάρσες για να γελούν. Άλλά ο Χατζόπουλος τó παράκανε, άφου κι' οι εξάψεις του, καθώς μ' άς βεβαίωνε ύστερα, ήταν προσποιητές, δηλαδή φάρσες!

Και θα σας διηγηθώ τη μεγαλύτερη άπ' όσες έκαμε, που έχει μείνει ιστορική. Ήταν τότε στη Γερμανία. Πριν φύγη, συνενώθη με τόν Παύλο Νιρβάνα, που ήταν και γιατρός, να τού δώση οδηγίες για να προσποιηθώ μία πραγματική, «έπιστημονική» φρενοπάθεια, και να τόν έχη ύστερα για μάρτυρα. Κι' άπό τη Γερμανία άρχισε να στέλγη στους έδω φίλους του κάτι φοβερά γράμματα, πολυσέλιδα, πυκνογραμμένα, έξωφρενικά, ανεκδιήγητα. Έστελνε στον Παλαμά, στον Πορφύρα, στο Νιρβάνα τόν ίδιο, σε μένα, σε άλλους. Κι' όλοι ήταν καταλυπημένοι που «ό καιμένος ο Κώστας πάει, τρελλάθηκε». Γιατί ποιος μπορούσε να φαντασθώ πως φρόνιμος άνθρωπος θάχανε τόν καιρό του — και ποί;

στη Γερμανία! — για να γράψη τόσο πολλά και μεγάλα γράμματα, με τó σκοπό να τόν πάρουν για τρελλό! Κι' αυτό βίασάζε μήνες. Άλλά ήρθε καιρός που ο Χατζόπουλος θά γύριζε. Έγραψε τότε στο Νιρβάνα να φανερώση τή φάρσα στους φίλους, που άνακουφίστηκαν και χάρηκαν πολύ. Μόνο ο Παλαμάς ήταν πειραγμένος. Κι' όταν έμαθε τήν άλήθεια, θεώρησε μεγάλη άσέβεια τά τρελλά γράμματα τού Χατζόπουλου και σ' αυτόν και στους άλλους. Ά, τέτοια άσέβεια δεν τά σήκωνε ο Παλαμάς, και με τó δικίον του... Κι' ο Χατζόπουλος γύρισε. Επειδή δεν τολμούσε να παρουσιασθώ μόνος του στο μεγάλο ποιητή, τού τόν πήγε ο Νιρβάνας.

— Σας παρουσιάζω τόν Χατζόπουλο γνωστικό, τού είπε καθώς έμπαιναν κι' οι δυο μαζί στο γραφείο του.

Ο Παλαμάς συμφροώθημε, έτεινε ψυχρά τó χέρι στον Χατζόπουλο και τού είπε αόστηρά:

— Εγώ όμως θά εξακολουθώ να σε θεωρώ τρελλό.

Δεν ξέρω αν τó έκράτησε αυτό ο Παλαμάς. Εγώ όμως, αν και δεν είχα πειραχθώ καθόλου από τήν

«άσέβεια», εξακολούθησα να θεωρώ τρελλό τόν μεγάλο φαρσέρ. Γιατί είχα και τά προηγούμενα που μ' έκαναν νάμφιβάλλω για τήν διανοητική του ίσοροπία. Έτσι δυσπιστούσα και στα γραπτά του, στα έργα του, όπως δυσπιστώ πάντα στα έργα ανθρώπων που τούς ξέρω γι' ανισόροπους. Και μόνο όταν έλειψε ο άνθρωπος (1920) και δέν είχα πιά τήν έντύπωση που μου έκανε ζώντας, μπόρεσα να ξαναδιαβάσω τά έργα του, να τά θαυμάσω, και να συμπεράνω πόσο φρόνιμος — υπερφρόνιμος — έπρεπε να είναι αυτός ο τρελλός για να γράψη τέτοια έργα!

Τά τελευταία χρόνια, ο ποιητής Μαλακάσης, παιδικός του φίλος, δεν τά είχε καλά μαζί του. Άλλά στο θάνατό του έγραψε τó θαυμάσιο αυτό επίγραμμα:

Γύρω σε κάποιο κράσινο κλωνί που θά σε σπύνη
— Μ' έλο που από πολυκαιρήνη
ψυχρότη άποξενώσαμε —
Θά κλέψω με βαρσά κισοδιά
και περικρατήση σπύνη,
Τά όρβα μ' άς τριανταφυλλιάς
που νέει μαζί φυνέφαμα.

Κι' εγώ δέν τάχα πάντα καλά με τó Χατζόπουλο. Μα κι' εγώ, αν μπορούσα, ένα τέτοιο θά τού έγραφα.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

4.

Η νεράιδα Εύτυχία τράβηξε τότε ένα ρόδο από τήν άνθηνη γιολάντα που στόλιζε τά μαλλιά της, και τó έδωσε τού Φλωράκη λέγοντας:

— Πάρε τó μαγεμένο αυτό ρόδο. Είναι τó πιό πολύτιμο δώρο που θά μπορούσα να σου κάμω για τó καλό που μου έκαμες.

Άλήθεια, ήταν ένα παραίενο ρόδο: τó μισό κάτσαπρο, τó άλλο μισό άλικο, και τó κοτσάνι διάφανο σαν κρυσταλένιο.

— Ω, σ' ευχαριστώ πολυ, τής είπε ο Φλωράκης; είναι όρατο, τó βλέπω; μα τί άλλη χάρη έχει;

— Έχει πολλές, άποκριθήκε ή νεράιδα. Όταν θέλγης να μάθης τί αξίζει ένας φίλος σου, δός του να μωρίση τó άσπρο μέρος τού ρόδου: αν είναι πιστός κι' ειλικρινής, τά φύλλα θά

μείνουν φρέσκα: αν είναι άπιστος και δόλιος, τα φύλλα θα κιτρινίσουν και θα ξεραθούν. Θα σου χρειασθούν κάποτε χρήματα πολλά; Δεν θάχης παρά να κουνήσης το άλλο μέρος του ρόδου, κι' όσο το κουνάς, θα πέφτι μ'προστά σου βροχή από χρυσάφι. Θα θελήσης κάποτε να γίνης άδρατος; Βάλε στο στόμα σου το χρυσάλλινο κοτσάνι. Κι' αν θελήσης να πιάς σ' όποιονδήποτε μέρος, και στο πιο μακρινό, άρκει να πής τ'όνομά του, με το κοτσάνι στο στόμα σου, και θα μεταφερθής στη στιγμή. Και τώρα σάφηνω, γιατί έχω κι' άλλους ανθρώπους να βοηθήσω. Άλλά κάποτε μπορεί να σε ξαναϊδώ. Αν βρεθής σε κίνδυνο και με φωνάξης, θα τρέξω, θα πετάξω κοντά σου και θα σου δώσω βοήθεια. Χαίρε!

Μ' αυτά τα λόγια, η νεράιδα Ευτυχία έγινε άφαντη. Τότε ο Φλωράκης εκάρωσε το μαγεμένο ρόδο στη χρυσοκέντητη στολή του, καβάλλικεψε τον Άστροφίτη του, και χαρούμενος τράβηξε μπροστά.
(Ακολουθεί)
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνεχεια από το προηγούμενο —
"Έβρεξε λοιπόν κι' αυτός το μαντήλι του κι' έτρεξε γρήγορα στο μέρος που είχε αφήσει τον Μιχαλάκη και τον Φραγκίσκο.

Ο δόσιπτος Μιχαλάκης σαν έννοιωσε στο μέτωπό του το υγρό και δροσερό μαντήλι πίστεψε πιά πως βρέθηκε νερό και συνήλθε άμέσως. "Ετσι μπόρεσε και βοήθησε τον Γιάννη να σηκώσουν τον Φραγκίσκο, που ήταν πάντα ανάλσθητος και να τον πάν κοντά στον βράχο. Εκεί πήραν και οι δυο με τις φούχτες τους νερό και τήχυσαν στο πρόσωπο του Φραγκίσκου που σε λίγο άνοιξε τα μάτια του.

Η χαρά του Γιάννη και του Μιχαλάκη τη στιγμή εκείνη δεν περιγράφεται.

Αφού βεβαιώθηκε πως ο Φραγκίσκος είχε πιά κι' αυτός συνέλθει, τότε μονάχα ο Γιάννης συλλογίστηκε τον εαυτό του. Ξαπλώθηκε δηλαδή χάμω κι' είπε, κι' είπε νερό βρέχοντας βότερα το πρόσωπό του και τα χέρια του.

Το ίδιο έκανε κι' ο Μιχαλάκης που είχε κιάλας ξεχάσει τ' άπελπισμένα λόγια στα λίγη ώρα πριν είχε πει. Τώρα του φαινόταν πως όλα πήγαιναν καλά και δεν έλειπε την ώρα να ξαναρχίσουν τ'ν πορεία τους.

— Μην βιάζεσαι. Μιχαλάκη μου, έλεγε ο Γιάννης πρέπει να περιμένουμε να δούσ' ο ήλιος, γιατί τότε θα μ'πορέσουμε να περπατήσουμε καλύτερα κερδίζοντας έτσι δσην ώρα χάσαμε. "Επειτα, πόσην ώρα νο-

μίζεις πως χρειαζόμαστε άδμη για να φθάσουμε στο Βου-Ίζέλ; Το πολύ μία ώρα.

"Άλλά ή μία αυτή ώρα ήταν μακρότερη απ' ό,τι φαντάστηκε ο Γιάννης. Η άτραύφα στας τέλους αυτός είναι πολύ διάφανη και γι' αυτό-

Το λεοντάκι προχωρεί έναντιον του Γιάννη.

το τα πράγματα φαίνονται πιο κοντά από ό,τι στ' αλήθεια είναι.

"Ήταν πιά νύχτα όταν τα τρία παιδιά βρέθηκαν στο δροπέδιο του Βου-Ίζέλ. Μα αλλοίμονο! Εκεί είδαν πως τα δεινά τους δεν είχαν άδμη τελειώσει. Το δροπέδιο ήταν πολύ μεγάλο, είχε πολλά ύψώματα και γενικά ήταν τόσο άνώμαλο που γινόταν πολύ δύσκολο να μ'πορέσουν να φάξουν και να βρουν εκείνο που ζητούσαν.

Του κάκου κοίταζαν παντού στο σκοτάδι. Δεν μπόρεσαν να διακρίνουν τίποτα που να τους έλεγε ότι εκεί κάπου ήταν ο θεός τους Θωμάς. Άφουγκράζονταν με προσοχή αλλά δεν άκουγαν τίποτα άλλο από τις φωνές των σακαλιών που έρχονταν από μακριά και τις κλαψιάρι-

κες κραυγές που δγαζαν τα νυχτοπούλια.

Μέσα στη νύχτα ο Γιάννης διάκρινε λίγα βήματα πιο μακριά κάτι άραιός θάμνους. Έσκέφθηκαν λοιπόν πως θάταν φρόνιμο να καταφύγουν εκεί και να περάσουν τη νύχτα. Ύστερα όμως συλλογίστηκε πως κάτω απ' τα κλαδιά εκείνα μπορεί να φώλιαζαν φαρμακερά φίδια και γι' αυτό του φάνηκε καλύτερο να μείνουν στο άνοιχτό μέρος. Και κατακουρασμένα από τις τζλαϊπωρίες και τις συγκινήσεις ξεπλώθηκαν να κοιμηθούν.

Ο Μιχαλάκης και ο Φραγκίσκος ήταν μάλιστα τόσο κουρασμένοι που σε λίγο άποκοιμήθηκαν βαθειά ξεχνώντας όλα.

Μονάχα ο Γιάννης έμεινε άγρυπνος.

Το καιμένο το παιδι καταλάβαινε ότι εκεί που βρίσκονταν αυτός και τ' αδελφια του τους παραμόνευε κάθε λογής κίνδυνος.

Από τον κόπο και την πείνα αισθανόταν άδυναμία που τον έκανε να βλέπη μπροστά του πλάσματα της φαντασίας του. Του φαινόταν λόγου χάριν ότι περνοσαν μπροστά του σκιές φοβερές και πελώριες, πως άκουε μουγκρίσματα, τόσο που το αίμα του πάγωνε στις φλέβες του, χωρίς να μ'πορή να ξεχωρίσει αν όλα αυτά ήταν άληθινά ή τα φανταζόταν ο ίδιος.

Τώρα που δεν ήταν άναγκασμένος να άποκρίνεται τον γενναίο για

να δίνη θάρρος στ' αδελφια του, μια κι' αυτά κοιμόνταν ήσυχα, καταλάβαινε πως οι δυνάμεις του ήταν λιγότερες και πως τον έπιανε ένας άκατανόητος φόβος που δεν τον είχε αισθανθή άλλη φορά και που δεν μ'πορούσε να τον διώξη. Στην άπελπισία του έπιασε το κεφάλι του Άλη και το άκούμπησε στο στήθος του, ενώ το πιστό ζώο έγλυφε τα χέρια του μικρού του κυρίου σά να του έλεγε:

— Μην φοβάσαι, μικρούλη μου, κι' εγώ είμαι δω κι' έχω τα μάτια μου τέσσερα.

"Έξαφνα ο Γιάννης κατάλαβε τον Άλη να σηκώνη το κεφάλι του και άκουσε το ζώο να γρυλλίξη ύπόκωφα, σαν να σίμωνε κάποιον κίνδυνο.

Ο Γιάννης ετέντωσε κι' αυτός

ΣΤΗ ΣΑΡΑ

"Ακριβό του πατέρα σου βλαστάρι, "Η δόξα του σκολειού σου το καμάρι, Μέσ' στην αιδέρια κάμαρά σου Στα μεταξένια τα φορεμάτά σου Μέσ' στής λαμπρής γιορτής τη γιορταία, Καθώς κρατούσες στην άγκάλη Την τελευταία σου κούκλα τη μεγάλη Πλημμυρισμένη από εύτυχία... Στα πιο γλυκά όνειρά σου μέσα, Μικρή μου πριγκίπισσα, "Έγθε το μήνυμα της συμφοράς σου, Πουλάκι, να σου κόψη τα φτερά σου! Κι' έγινε ή κάμαρά σου ή βελουδένια Σοφία, με γεμμένη τη σκεπή Κλεισθηρές, ξεχασμένη στη σωπή, "Απ' τη δουλειά, κι' από την έννοια... Στήν κολυθρόνα τη σπασμένη Γέρνας το βράδυ κουρασμένη. "Άλλος κανείς στήν κάμαρά σου, "Από την κούκλα την παλιά σου, Την "Έμιλυ, την πολυαγαπημένη, Που σε κοιτάζει λυπημένη... — "Άχ, μέσ' στη θύελλα τόσο μόνο "Ένα δειντάκι τρυφερό Πως να βαστάξη τέτοιον πόνο Τέτοιο παρδάνο μικρό... — Σάφνου, την άγκαλιάσεις και της λές: — "Έμιλυ, πέθανε ο μπαμπάς! και κλαίς...

Μά δσο κι' αν σ' έριξεν ή μπόρα, Παιδι γενναίο, Έβρεις και τώρα Να βροχής στη ζωή σου Κάτι το νέο Για να όμορφάνης Τη φυλακή σου. Έβρεις καινούργια όνειράτα να όφάνης, Έβρεις να ζής και να όπομένης!... Το ψυχικό σου μεγαλειό Κι' ή εύγενική πονετική καρδιά σου Φέρνουν μέσ' στο δωμάτιο το κρού, "Ός και τα ζώα συντροφιά σου... Κι' ή ταπεινή κι' ή άποδιογμένη, Που εύπλαχνικό πάνω της χέρι "Απλώσες, για να γίνη εύτυχιόμένη, Κλαίει κρυφά μαζί σου κι' ύποφέρει, Κι' όσες μικρούλες κι' όρφανές και μόνες Θέρμανες στής ζωής σου τον Άπρίλιο, "Έρχονται, χλωμιασμένες άνεμώνες, Για να ξαναφέρουν το λαμπρό τους ήλιο. Φεγγαβολά ή άγγελική μισορή σου "Από άγάπη κι' από κλωσύνη, Στοργή και στο κονίτι άκόμα δίνει, "Άληθινή Πριγκίπισσα, ή ψυχή σου! ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΓΕΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

— "Αλοίμονο, Χριστέ μου! "Όταν συλλογίζομαι πως ήμουν κι' εγώ μια φορά νέα με δροσερό και ροδοκόκκινο πρόσωπο, και τώρα, τί συφορά! "Άχ, Θε μου, να μη σώνη κανείς να γεννάη, στερείται όλα του κόσμου τα αγαθά! — "Α, μη λές μεγάλα λόγια, κυρά συμπεθέρα! Τα νειάτα περνούν όπως και τ' άλλα αγαθά του κόσμου

— Δεν έχει πιά διάθεση να στολίζεσαι. — "Ε, δεν χάνει άδικα τον καιρό του και κάνει και οικονομία. — Δεν έχει πιά δόντια και δεν μπορεί πιά να φάη απ' όλα. — "Έχει όμως πιο έλαφρό στομάχι. — "Άχ, τί τα θέλεις, όταν γεννάση ο άνθρωπος είναι πιά όλότελα άχρηστος. — "Όχι δά, δεν είναι καθόλου άχρηστος. Καμαρώνει τα έγγονάκια του, τα χαϊδεύει, τους πλέκει καλτσάκια... "Όχι, συμπεθέρα μου, ο γέρος δεν είναι άχρη-

κι' εμείς δεν μ'πορούμε να τα έμπούσουμε να μ'ας φύγουν. — Ναί, μά να μην μ'πορής πιά να τρέξης, να πηδήσης, να χορέψης! μά αυτό δεν όποφείρεται! — "Ε, τί να γίνη; κάθεσαι στην κολυθρόνα σου και ξεκουράζεσαι. — Αρχίζει κανείς να μην άκούη και καλά. — Τόσο το καλύτερο, γιατί δεν είναι άποχρωμένος να άκούη όλες τις άνοησίες. (Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΚΑΚΙΑΝΣ

στος δσο έχει ανθρώπους να τον άγαπούν και να τους αγαπάη. Είναι χρήσιμος και πολύ. * * — "Ε, τί λέτε και σεις, παιδιά μου; Οι γιαγιάδες χρησιμεύουν σε τίποτε ή είναι άχρηστες; Μόνον δσα έχετε μια καλή κι' αγαπητή γιαγιά έζέρετε τί θησαυρός είναι για τα έγγονάκια της. * *

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ

Μιά ήλιετιδα
Χαριτωμένη
Και λευκωφτιστη
Λίγο δειλη
Με γηγορδαδα
Και με λαμπαδα
'Αλαφογλυτασης
Σαν το πουλι,
Κι' δλα χορηκαν,
Κι' δλα γελωσαν
Μεσα στην καμαρα
Τη θλιβερη
Λες και καρβαλλα
Στην ηλιαχιδα,
'Ηρθε λευκωντυη
Χαρο τραλλι.

Σφουνας [B]

ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΑ ΣΟΥ...

* Αλόγωμα κατακαιριότικο. Πήγα να περάσω λίγη ώρα στο σπίτι της Πόπης, πουναι συμπληθρημά μου, φιλενάδα μου και φανατική Διαπλασοπούλα.
* Αφού με δέχθηκε, όπως πάντα, χαρούμενα μου λέει:
— Μιά στιγμή να ξυπνήσω τον Τάκη.
* Έξ' ή ώρα κι' άκούμ κοιμάται.
* Ο Τάκης είναι ο πιο μικρός αδελφός της Πόπης, ένα αγοράκι ως επτά χρονών. Άξαρνα από το διπλανό δωμάτιο άκούω να τόν φωνάζει: 'Υπάτιον!. Και πάλι: 'Υπάτιον, 'Υπάτιον... 'Απόρησα!

— Μά 'Υπάτιο τον λένε τον Τάκη; τή ρώτησα μόλις ξεναγώρισε.
— Τ' άκουσες; μου λέει και ξεκαρδίσθηκε στα γέλια. Δεν τον φωνάζα δμως 'Υπάτιον με ύψιλο, όπως θα φωνάζεσαι, αλλά ήπάτιον με ήτα.
— Και τί θα πη αυτό;
— Ηπαρ τί θα πη;
— Συκότι.
— Και τό όποκοικητικό του ήπάτιον;
— Συκωτάκι.
— Μπαράβο, έτσι όπως τό λες, σήκω τ' άκη!

Τάχασα κι' ήμεινα μ' άνοιχτό τό στόμα. 'Υστερα μοδοθε να τή δείρω. Δεν τόκαμα γιατί είναι πιο χροδοόναμη άπό μένα, αλλά και δέν μπορέσα να μη φωνάξω, όπως κάποτε κι' ή διάπλαση: «Θαυμαστά τά εργατά σου, 'Ανανία!».

'Αττί 'Ιεράμ [Α]

ΤΟ ΘΡΑΝΙΟ...

Σήμερα τό πρωί ό κ. Γυμνασιάρχης, άνέρθηκε στο βήμα, με τό ψαλιό στη μύτη και μās ειπε με έπισημο ύφος:
— Σήμερα, παιδιά, μάς έφρασαν τά καινούρια θρανία απ' τό ζγοστάσιο. Έπειδή όμως δέν είναι πολλά, μερικοί θα καθήσουν στα παλαιά.
Μόλις εμπήκαμε στην τάξη ένας σωστός πόλεμος άρχισε άνταμεσαζύ μας. Καθένας έσπρωχσε τον άλλον για να καθήση σ' ένα απ' τά καινούρια θρανία. Απ' έδώ άκούγονταν φωνές, απ' εκεί κλάματα.
Οί πιο δυνατοί, έσπρωξαν, έτρεξαν

κι' έσκισαν τις καλύτερες θέσεις. Δεν έμνε τώρα, παρά ένα καινούριο θρανίο έδειο. Φρεσκοβαμμένο καθώς ήταν με τό μαύρο και κίτρινο χρομα του, μάς κοιτούσε τόσο προκλητικά!
* Ολοι οικήκαμε σαν θηρία σ' αυτό. Μά τό θρανίο, που καθώς φαίνεται δέν ήταν καθόλου καινούριο, με μόνο φρεσκοβαμμένο, δέν άνθεσε τό καικόμορο σ' αυτήν την έπίθεση. Ένα φοβερό «κράκ!» άκούστηκε, τό κάθισμα έσπασε και πέντ' έξη μαθητές—μεταξυ των όποιων και ό υποκαίνόμενος— βροδήκαμε άνάσκελα στο πάτωμα.
Τί πατζουρηλιόμο έταν εκείνος! Φωνές, κλάμματα, γέλια δλα μαζί άντήχησαν στην τάξη κι' άπάνω απ' δλα τρομερή κι' άγρια ή φωνη τοδ Γυμνασιάρχη:
— Ποιός τόκανε αυτό;
Κοιτάσαμε. Δεν χρειαζόταν δά να τοδ ποίμε τούς δρώσες. Μās είδε ξεπλωμένους φαρδεις-πλατείς να προσπαθούμε να σηκοθούμε.
— Έξήντα στίχους ό καθένας για τιμωρία και πενήντα δραχμές ό καθένας για τό θρανίο. Και θα καθήσετε στο πιο παλιό, φώναζε ενώ συγχρότως ή βέρνα μάς βοηθοόσε να σηκοθούμε γρηγορότερα.
Οί εξήντα στίχοι γράφονται εύκολα. Πώς όμως βγαίνει τό πενήντακό από τά χέρια τοδ πατέρα;

Βουναπάρης [B]

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Είμαι μακρού... πολύ μακρού. Νοσταλγικά σκέπτομαι άλλους όρζιζοντες, ένα γαλανό και πράσινο φόντο, μία αιλώνια άνοιξη που στολίζει τά βουνά, τούς κάμπους και τά δάση.
* Έδώ μου φαίνονται όλα γκριζα και βαρεία. 'Ο σύρανος μετρες τώρα κλαίει: κλαίει αδιάκοπα, σιγανά, μονότονα.
Βαρεία ή ψυχή μου κλαίει κι' αυτή. Κι' όμως κάπου σε μία μικρή γωνίτσα της γής τρέχει ή σκέψη μου, σ' ένα μικρό, μαγικό νησάκι, κι' είναι ή άναπόληση τοδ νησιού που κάνει τά μάτια μου να βουκοώνουν. Γι' αυτό έκαμα σήμερα πολύ ή ψυχή μου όδοι ένοστολγησης έναν γαλανόν θροανό, κάτι πράσινα δέντρα, μιάν αιλώνια άνοιξη των κάμπων και των βουνών, μία θεομή, μητροική άγκαλιά, την στοργική άγκαλιά της γλυκειάς πατρίδας, και μία έλπίδα γεννημένη μέσα της να ξαναδη μία μέρα αυτά που τόσο νοστύληγος.

Μεσορντές [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί τσακόνεστε έτσι, παιδιά;
— Νά, μαμά, παίζουμε με τό Γιώργιο κι' εκείνος κάνει την άπορομηχανή κι' έγώ τον όδηγώ, μά δέν μ' άφήνει να τοδ βάλω κάθουνα στο στόμα!
* 'Εθνικόν 'Ιδεώδες
* * *
* 'Ο Μπέμπης κατάπε μία δεκάρα, και ή μαμά έχει τρομοκρατηθεί. Κι' ή Λέλα: — Έλα, καλέ μαμά κι' έσύ, πάς σεβεις για μία δεκάρα. Πειραιώτισσα

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΗΛΑΣΙΣ

'Αθήναι, 42 έδδς Εδρητιδου τήν 26 Αυγουστου 1940

ΔΟΙΘΟΝ, τό ερχόμενο φυλλάδιο, πρώτο τοδ Σεπτέμβρη, θα είναι δωδεκασέλιδο και θα περιέχει την κριση της «44ης Κυριακής». 'Ο 'Αναλός την έτοιμάσε έκτενεστάτη κι' ε. κ. 'Αγ. Βιότηης την ειكونογραφεί άφθονώτατα. 'Ωστε κρύφεται την βρεση σας.

Κροικεάτη, ή μητέρα σου, σαν παλιά Διαπλασοπούλα, δέν μπορούσε να μη σ' έγράψη κάποια πρωτοχρονιά—περιμενεμένο να μεγαλώσης άρκετά και να μη θάλης πιά παιχνιδια—και να πώσε είσαι ελχαριστημένος από τό δωρο της. Σ' άδχαριστοδν δλοι για τά καλά σου λόγια, κι' ιδιαιτέρως ό κ. Φαίδων. Την τάχη τοδ κομματιού σου την έμαθες, για τό νέο θα περιμένω. Αυσόχρητο έστειλα.

Εδυτοχός, Μενχέρ, ή πτώση των θερμοκρασιών ήταν σταθερή, και ή σήμαρα που σου γράφω, δέν φένηται εν' αύγό σε δύο λεπτά» στον ήλιο τοδ Πειραιόδ, όπως τις ημέρες που μου έγραφες. «Οτι τά ποιήματα τοδ Μαδύλη εν' έγτελως διαφορετικά απ' αυτά τά «παρορμητικά» που προτιμής—τά έπίσης ίσως άφρατα—δέν υπάρχουν άμφιβολία» έγώ, τώρα, προτιμώ τά ποιήματα τοδ Μαδύλη, αλλά... περί όρέβεις και «ψυχικής συγγενείας» ουδεις λόγος. Μοδ φαίνονται υπερβολικά αυτά που γράφεις για τή «γενική άμορφωσιά». Σήμερα ή άναλογία των μορφωμένων, προπάντων στη νεολαία, είναι άρκετά ήκανοποιητική.

Χαίρω για έλ' αυτά που μου γράφεις, Δοσές 'Υμενές. Οι «Σκέψεις» μπορεί να μην ήταν οι δικές σου και τάλλο σου κομματι να έπαται. 'Ωραίο τό στάδιο τοδ ναυτικού που σκέπτεσαι νακοιλοθούσης» κι' ίσως δταν θα είσαι νλοιαρχος, δέν θα υπάρχουν και νάρκες... Δυστυχώς δέν διαθέτω δηηρασία για παραγγελίες έξω τοδ γραφείου μου, και γι' αυτό δέν μπορώ να σου στείλω τά φυλλάδια της «Ναυτικής 'Ελλάδος» που ζήτηδες.

Ναι, Φασέθαν, πολόν καιρο είχες να μου γράψης... Καταλαβαίνω πως «με δύο θαυμάσιους τόμους μου, με μία εικοσάδα άλλα βιβλία, και με την άνταμοιδή από τόλος της σχολικής χρονιάς, κοιτά στην θάλασσα, ό καιρός περνά θαυμάσια». Μόνο να μη με ξεχνάς. «Μερκαντιλισμός» (γαλλ. mercantilisme) είναι τό στενό εμπορικό πνεύμα, ή τό εμπόριο που γίνεται μόνο με τον άπληστο πόθο τοδ κέρδους.

Πατρινό Διαβολάκι, αυτό τό ψευδώνυμο σου ενέκρινα, καθώς θα είδες στο έίο φυλλάδιο, άλλ' άργησε ή σειρά τοδ άφρατου γράμματός σου για να σου άπαντήσω. Χαίρω που μπλινεις και στην κίνηση. Μπορούσε βέβαια να τό έκαμης και νωρίτερα, άφοδ με διαβόηδες 7 τώρα χρονια, αλλά δέν είναι κι' άργά. Σ' άδχαριστοδν δλοι για τά καλά λόγια, κι' έγώ ελπίζω να μου γράψης συχνά. 'Οδηγώ έστειλα.

Δέσποινα των Θαλασσών, χαίρω πολύ που έπιασε ή εδή για τό έίο σου στα μαθηματικά έγινε 20. Κι' ό γενικός σου βαθμός 19 έκτακτος. Για τό άλλο ζήτημα, ό κ. 'Α. γνωρίζει μερικές απ' αυτές τις κερίες κι' ελχαριστως θα φροντίση, άλλε πρέπει νάβρης να τον ίβης για να συνεννοηδες. Τά που και πως δταν είναι άντι τοδ ό ποέως και τοδ δε, θέλουν

βαρβα: ό άνθρωπος που ήρθε, μου είσαι πώς θάμνη κι. κι' δταν είναι έπιρρήματα τόπου και τόπου, θέλουν περιποιημένη: σου πάς: πώς τό έκαμης σ' αυτό; 'Εσομένως: που είναι τό σ' ίπτει σου κείσεται; πώς τό έβρεις πώς έφωγής; Εικόλοτατο, έ;
* Η δ. Μαρία Φαλογά κάνει ένα μικρό δωρο σ' αγαπητά της Διαπλασοπούλα. Τ' άφρατο διελίο της για τον Alfred de Musset ('Η ζωή του, τό έργο του, μεταφράσεις ποιημάτων του), που πουλιέται στα διελίοπωλεια 30 δραχμές, μπορεί να τό άγοράσε από τό γραφείο μου, ή να μου τό παραγγείλετε, μόνο με 20. Λίγα άντιτοπα έχουν μένει.

Χαίρω, Μονάκριβη, που έφρασε για λίγο την ταπειλιά, που τώρα τό καλοκαιρι βρίσκεται στην έπιώρη άνάπτυξη της, και μου έγραφες ένα πραγματικό άφρατο γράμμα. Και μένα μου άρέσει τό ψευδώνυμό σου, γιατί άλλη φορά, για πολόν καιρο, τό είχε μία έπίσης αγαπημένη μου φίλη, κι' έπειτα γιατί για σένα είναι «όνομα και πράγμα». 'Ω, έχεις δικαιοπάς από τά περισά χόδια της μονάκριβης προτιμότερο θάταν ένα χαριτωμένο άδελφάκι! άλλ' άφτά, βλέπεις, τά κανονίζε: ό θεός. Σου έστειλα τον τόμο τοδ 1938 και τετράβια.

'Αλήθεια, Πληγομένε 'Αστέ, ό φίλος σου αγαπή τά λογοπαίγνια σα νάταν αυτά «ό μόνος σκοπός της ζωής»; Να τοδ πής να προσέξη μην κωριυθή από τέτοια μαγία, γιατί είναι πολό κακή. 'Ανθρωπος που δέν σκέπτεται παρά πώς να κέρη λογοπαίγνια, καντιντζά να μη σκέπτεται καθόλου και κάποτε — τό χειρότερο — να ληέ άλλο από εναίνο που σκέπτεται, που φρονει, για να ταιριάζη τό λογοπαίγνιό του. 'Όταν από τέτοιες άσκήσεις λειπη ή είναι άλλοκόνη μια λέξη, δέν περιζάει. Μά βέβαια, χρονική μονάς είναι κι' ό αιώνας, όπως και τό λεπτό, τή στιγμή που λέμε τόσο κίδους και τόσα λεπτά.

* 'Ότε αν δέν άρρωσταινες, Νέλλυ, άσφαλώς θα έπαιρνες 20 σωστό, άφοδ, μ' έδες σου τις άπουάες, πήρες 19 1/2. 'Α, είσαι πολό καλό κορίτσι! Κι' έγώ θα χαροδ πολό αν είλθης στην 'Αθήνα και στο γραφείο μου. Τό σκίτσο σου άφρατότα. Τό κομματι σου θα τό διαδώσω με τή σειρά του.
* Βουκοισούλα, αυτό τό ψευδώνυμο, καθώς θα είδες, σου ενέκρινα. Έγες για τό άριστο και καλή πρόσδο και στην τατήρη. Ναι, τώρα που είσαι άκόμα μικρή, θα μου γράψης λίγα: κι' άμα μεγαλώσης —γρήγορα, έυνοια σου—θα μου γράψης τόσο μεγάλη γράμματά που κανένα Διαπλασοπούλο δέν ποδ έχει γράψει! Καλώς να έλθης, σε περιμένο.

* Έχω και πολλά άλλα έκτενη κι' άφρατα γράμματά: άλλα μόνο με λίγα λόγια μπορώ ν' άπαντήρη, γιατί ό χόρος τολαιώσε Μικροδ Καλλιτέχνη, εστέλεσε τις παραγγελίες σου και σε συχαίρω για έλ' αυτά που μου γράφεις, εκτός βέβαια για τόδε θανάτους που με λύπησαν... ό καίμενος ό κικππος, ό καίμενος ό θεός... —Ανευομένο Χαμόγελο, συχαρητήρια για τό μεγαλύτερο βαθμό, κι' ελχαριστήρια για τ' άλλα—'Φων Μόλτεκε, καλή έπιτύχη στο Παιραματικό—'Προνοπάει, πολό μ'ελχαρίστησε τό γράμμα σου κι' ελπίζω ναχη και συνέχεια—'Μόνα Δεζα, αυτός είναι ό λόγος: ή έλλειψη χόρου με κάνει να παρατρέχω πολά νόσημα από τά γράμματά των παιδιών μου

πως κι' από τό δικό σου σήμερα τό λατινικό προίμο...—κι' έπειδή είπα «έλλειψη χόρου», σ'ότι! για τό ερχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

* 'Ως σήμερα έλαβα και τά εξής: 'Τό ταξιδι από την Πατρα στην Καρπινή», «'Ο κορκός», «'Από τή ζωή μου», «'Η έπιμέλεια», «'Αγός, καρδούλα μου, λαγός», «'Υπογραφικά λάθη», Πεταλούδα», «'Στό γοργολύχημα τοδ χρονον», «'Μία θάϊθερη στιγμή», «'Πώς έμαθα ποδήλατο».

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δροσοστάλαχτη, κ. (ΚΠ). Μαραμένος Κρίνος, ά. (ΣΚ). Πράσινη Μάρανη, κ. (ΣΚ). Σουλασοάδρος, ά. (ΣΑ). Καζαμιάς, ά. (ΣΒ). Κοτσίδου, κ. (ΨΑ). Μαιτωίσοσα, κ. (ΨΑ). Σφιγές, κ. (ΐ). Μασκοραλός, κ. (ΐ). Κομήτης τοδ Κάλεσ, ά. (..). 'Ασιακόσ, ά. (..). Σόλλογος «'Ροκαβελούρα». Φτέρη, κ. (μία). Μικρή Λαοιδη, κ. (Κάποια). Κάου Μπού, κ. (και όχι Τρελλοκορέα Κάου-Μπού).

* 'Η Διαπλασις ασπάζεται τούς φίλους της: 'Αθανάσιον Διάνον (έ, κησιάζει ό καιρός που θα γυρσες, και θα ίβης δσουσ άπεθόμης, και θα έκαναχίσης την ταχτική σου άλληλογραφία, και μένα θα μου γράψης κάνα μέρα αγία να βγάλης τό άχι σου...). Σόλλογον των 'Ιπποτών (ένέκρινα, καθώς είδατε, τά ψευδώνυμα σας) εχι, για τόνομα τοδ Σόλλογον δέν θα πληρώνεται δικαιώμα εχορίσως εδομαι καλή πρόσδο) Φαλαγγάκι (είθα τί άφρατα περνεδς στη Βούλα, με τά εζαβέρια σου. Τό σκίτσο σου καλό, μά δέν έξρω αν βγαίγη που είναι με μόλι: αυτό θα μου τό πη ό ταγγογράφος περιμένο να έσοπαδύματα: όπόλοπο στη διάθεση σου όρ. ε.) 'Αγρόνη της Τήρου (ελχαριστώ και περιμένο) στην άφότηση σου άπαντ'ό ναι) Λογοφόρον της Βεγγαλής (στειλα' αν είδες πώς έλαβα τό κομματι σου, θα πη πώς περιμένο τή σειρά του' αν δέν τό άνέφερα στα ληφθένα, θα πη πώς χόθηγε ή προθεμία δλων αυτών των Διαγωνισμών είναι, ως τό τέλος 'Οκτωβρίου, ή σνδρημή σου λήγης την 30 Νομβρίου 1940.) 'Ελσαν Σταμουλάνη (χαίρω πολό, αλλά δέν θα πάρης και ψευδώνυμο: περιμένο) Τρελλοκότσιον (κι' έγώ χαίρω πολό άπέκτησες ένα τόσο καλό φίλο: ελχαριστώ για τά καλά λόγια: άρκετους τόμους μου έχεις διαδώσει, επέρ τούς πάντε—κι' εχι «επερ των πάντε» όπως τό λες: γιατί μόνο με αιτιατική ή ύπερ σημαίνει περισσότερο, παραπάνω) με γενική σημαίνει γι' άγάπη: «επερ πατρίδος»). 'Ηυχοτερά-γοθο (τόρατο γραμματάκι απ' τό χωριό μου έδωσε και την καλή εδθηση πώς θα ελκατασοαθής στην 'Αθήνα: σε περιμένο) Δειβάζην (ό κ. Ε. τά έλαβε και θα σου άπαντήση άμα τά διαβόση) Σείριον (στειλα' οι λύσεις, δταν ποτίξη τό λουσόχαρο μπορεί να γράφονται και με μαδρο μόλι: περιμένο) Γυφτοσούλαν (ναι, μικρή μου, να μου γράψης ποδ συχνά τώρα που εδομαρείς—κι' εχι ελχαρισές όπως τό γράφεις) είναι από τό καιρής κι' εχι από τό χαίρω δέν είναι δσοκολο να κάμετε ένα Σόλλογο, είδατε έκεί άρκετά Διαπλασοπούλα: 'Ανευ Λόγια (τό σκίτσο, που δημοσιεύθηκε καθώς θα είδες, σου τό έπέστρεψα' σου άρσσε τό θέμα τοδ Διαγωνισμοδ Ζωγραφικής:) 'Αδολφ (τόμους

1906 και 1916 έστειλα) 'Ιπποτην Διαγαρνέδη (χαίρω που περνεδς θαυμάσια στην εχοχη, και χωρίς να με στερησαι: εχι δέν είναι όπορημένος να λάβης μέρος σ' έλους τοδ Διαγωνισμοδ: μόνο σ' δσουσ μπορείς και σ' δσουσ θέλεις) Διατοτα 'Αστέρα (αυτό σου ενέκρινα και χαίρω πολό: έγώ όπόλοπο στη διάθεσή σου όρ. 2,50 γράφα μου) 'Αϊνοτάϊν, 'Εβρεσοτ κτλ. κτλ.
Είς δσας επιστολάς έλαβα μετά την 15 Αυγούστον θάπαντήση στο ερχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοδ 392ου Διαγωνισμοδ Λόσων. Οι λύσεις των 'Ασκήσεων τοδ φυλλάδιου τοδ του δευταί μέχρι της 31 'Οκτωβρίου

491. Δελήγιμος
Ουδέτερο' άρθρο αν ένωθη Με ζωο τεράστιο της θαλάσσης, Σπουδαίος εθός θα γεννηθή 'Ιστορικός και θα τή χόσης. Επιογαλιός τοδ Αιγαίου
492. Μεταγοματισμός
I θα βγάλα, O θα βάλα Και θα κάνω—τρέχα ρότα— Γηραιό θαδ μεγάλο, 'Από άνθος που ήταν πρώτα. Σπιογαλιός τοδ Αιγαίου
493. Αναγοματισμός
Είνα στενή λοριδα νης; Την άναγοματισείς; Θά παίρησ όταν διοριστής Αυτό που σχηματίζεις. Ηλιοβασιλεμα

494-495. Δημόδη Δίνγματα
1.— Μακρός, λιγνός καλόγερος, Και πήχα ή κεφαλή του.
2.— Κοιτός, χοντερός καλόγερος, Τά χέρια του σις τόπες. Σπιογαλιός τοδ Αιγαίου

496. Ψαροκόκαλον
* * * * *
* * * * *

Νάγνικαταστοδου οι άστερίσκοι διά γραμμάτων ουτως όπως άναγινώσκονται: 'Εντομον όληρόν, άνεμος, άρχαία πόλις, εθώδες άνθος, νήσος τοδ Αιγαίου, καταβύγιον των πλοίων, όπορικόν, πτηνόν θαλάσσιον. Καπετάν 'Αγρας

497. Χρυτογοραφικόν
1234564718=Ρομη αυτοκρατορα.
248964 =Βυζαντινή ύμνογράφος.
3426818 =Ίστορικός.
424818 =Πλοίαρχος.
5648 =Σοφός.
64718 =Θεός.
76718 ='Αρχ. βασιλεύς.
845648 ='Αγιος.

498. Μαγική Εϊκόν άνευ εϊκόνοσ
— Φούλα, Σπίλιο, μην πατάτ' εκει!
— Γιατί;
— Μά δέν βλέπετε τί είναι;
— Τι;
— Δεν τόκούσατε τουλάχιστο; Τό είπα. Τσιφνιότικο Διαβόλαιο

499-502. Πτερωτόν Γράμμα μετ' 'Αεροστιχίδος.
Τάχρικά των κάτωθι ζητουμένων λέξων, οι όποίαι έχουν δλαι από έν γράμμα κοινόν—τό πτερωτόν, πρώτον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δευ-

τέραν και καθέξης — άπαταλούν προ-
τεύουσαν άμερικανικού κράτους:
1, Πτηνόν θαλάσσιον 2, Στρατιωτι-
κόν σώμα 3, Ακρωτήριον τής Ελλάδος
4, Καρχηδόνιος στρατηγός.

Μορφές
508. Μικτόν
σχς-ου-η-γπ-ου-λ
Μορφές
504. Γέϊφος
τυχ ο
τυχ νυχ ο ο
τυχ δ' Μ δεινα
τυχ νυχ ο ο
τυχ ο
νος νος νος
νος νος νος νος
νος νος νος νος
νος νος νος νος
νος νος νος νος
'Ηλιοβασιλευμα

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκησεων του φάλλ. 25

298. Άγησίλαος (Άγις, ή, λαός). —
294. Φάλαρις (φά, λά, ρις). — 295. Δια-
κός-Δισακος. — 296. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ (ά-
σκάς, μασκαράς, όθρθος, θάσος, φακή,
Κάσος, Ήρα). — 297. Όδους-ούδός. —
298.

Α Δ Β Α Ν Ι Α — 299. Σάσον
Α Ρ Ρ Κόρις, τον
Κ Γ Ν λαβν σου.
Α Ο Ο (Ή ανάγνω-
Ι Σ Ε Ρ Ι Φ Ο Σ σις κατά
Ο Ο Ω Ο σήλας, έκ
Σ Α Σ Φ των κάτω
Ν Ω Ι και των ά-
Α νο έναλλάξ)

— 300. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ (ΣαΔής, ΔΘΗ-
νά, ΈρΜής, ΜύκΟνος, ΊάΣων, Σαρ-
μοΘάκη, ΚΛΕΙά, ΚόΝων, κάμΗλος, Α-
μάΣεια). — 301. Μιλημένα-τιμημένα. —
302. Τήρει τα άπεσχημένα (τί, ρητά
ύπ' ές, χί με να).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 618]
Γαρθένια, βεβαίωτατα με τον Τσάρο
άναποδο χαίρετλ. — Ολυμπιονική,
συγχαρητήρια για... χαστούκια.

[Μ' — 619]
Αθελπίνα, όχι τόσο πολλά γράμματα.
Αδέν προφαίνω, καθήμεν!... Ριγο-
λέττα, μην άπελπίζεσαι. Χόρευε και γλέν-
τα όσο μπορείς. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 620]
(Μ-599): ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΓΟΝΟΣ.
[Μ-599]: ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΓΟΝΟΣ.
[Μ-599]: ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΓΟΝΟΣ.

[Μ' — 621]
Συμφωνία σου, περιμένω — άν θές —
ένα γράμμα σου στην (Μ-599). ΜΥΡΩΝ

[Μ' — 622]
Πράσινο Άλογο, τό Έβγα περιτόν
μετά την... βορειο-πολιωνίατην (Μ-
514)! Όλυμπιονική, ολιγοποήσον τώρα
και τον... Γκαίτε!

[Μ' — 623]
ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΘΕΣ

[Μ-483] Καπτιάν Άγρα, Μύρων,
Εδχαριστούμεν. Περιμένομεν από
δλους-ε. Δ)σις νέα: Κ. Τζάννε, Κάλθου
89, Αθήναι. Διπέφαλος Άετός
Τσιργιτώνιο Διαβολάνι

[Μ' — 624]
Μπαίνοντας στον Διαπλαστικό, κύκλον
Χαιρετώ δλους-ε. Άλληλογραφώ με
έλον τον Διαπλαστικόν. Δ)σις 'Ελένη
Κωσταγιάλα, Πετρήου 24, Κέρκυρα.
Σανθή Κορφατοπούλα.

[Μ' — 625]
Σέβεια, Μορφή, γράφατε στο -λεό-
σκωμα του Λάκη; Περιμένο σιγά.
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 626]
Πρωτομπαίνοντας στο Σαλονάκι τής
Διαπλαστικής χαιρετώ δλους-ε. Δέν φο-
δομαι καμιά άπανόληψη. — Πολυλογώ

[Μ' — 627]
Ανόνημη Διαπλαστοπούλα, λόγω προ-
σοπικού καλύματος άδυνατά να
συνεχίσω έλληλογραφία.
Φυχικιώτης

[Μ' — 628]
Διαγωνισμός Άνεκδότου. Όλοι μας
— ποιός ποιά, ποιός λίγο — έβρουμε
άπό ένα άνέκδοτο άστείο ή σοδαρό. Γρά-
φετε λοιπόν τό καλύτερό σας και στείlate
το στην Διεύθυνση: Π. Χόκων Καράτοκου
187Α Πειραιά. Προθεσμία έξιμηνη. Συμμε-
τοχή διδραχμή βραβεία καλοδιαλεγμένα.
Διαπλαστοπούλα!!! Περιμένο.

[Μ' — 629]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Όργανώσαμε ΕΚΑΡΟΜΗ άγοριών
διά Καθημέρι την 8ην Σεπτεμβρίου. Δε-
κτοί και έξωδιαπλαστικοί. Συγκέντρωση
Όμήρου-Πανεπιστημίου 6.30 π.μ. Σάβμα:
1879, Άρχηγός Νιλς. Έξοδα 30 δρχ.
Προσχή: προσηλυτισατε έξωδιαπλαστικούς
Υστερόγραφον: Προσκαλείται ιδιαι-
τέρως ό Άργάνθραπος... ίως ήμερέψαι.

[Μ' — 630]
Διαπλαστοπούλα-ε, μην ξεχνάτε ότι
έλληλογραφώ. Δ)σις: (Μ-458).
ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[Μ' — 631]
Τρελλοπαρέα, Συμφωνία σου, εδχα-
ριστώ θερμά για βράβευσιν. Διεύθυνή
μου (Μ-524). ΜΥΡΩΝ ΦΛΩΡΗ

[Μ' — 632]
Διά πρωτότυπον έκλογήν έπιλήξων ά-
ναθίσαιτε εις Προσκοπία... Ναδίε
έφευρτικότητος. Αντίποινα
Προσκοπία

[Μ' — 633]
Ζόρνα. Ή έπιτυχία άρελαται στο συμ-
βολικό βραχτολάκι κι' όχι...
Προσκοπία

[Μ' — 634]
Σίφωνα, θυμάσαι τή γνωριμία μας στο
γράφατο τής Διαπλαστικής; Άνταλλά-
σομεν τετραδιάκια; Φαλαγγιτάκι.

[Μ' — 635]
Λευκό Κρινάκι, τό κομμάτι που δημο-
σίευσεσ στην Σαλίδα «Τό Χαλιό Λευ-
κωμα» για δήθεν δικό σου!!! Από ποιό
φυλλάδιο τό έπέγραψες; — Φαλαγγιτάκι

[Μ' — 636]
Ά Μέρο: Γκλόρια = Καλαδρέζου, Άλ-
κησις = Γκινάλη, Όρντινάντα = Άν-
δριταόπουλα, Κερματής = Μεντανής; Ξαν-
θούλα = Ξαδέντζου, Ναύαρχος Τζέλικο =
Καρέρ, Φίλις = Φραγκοπούλου.

[Μ' — 637]
ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

[Μ-599]: ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΓΟΝΟΣ.
[Μ-599]: ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΓΟΝΟΣ.
[Μ-599]: ΤΟ ΜΕΓΑ ΓΕΓΟΝΟΣ.

[Μ' — 638]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Διαπλαστοκούμα στο ΓΙΑΘΡΟ.
Φάς, Ήλιος, Άέρας και Διαπλα-
σιακή άγροσφαίρα.

[Μ' — 638]
Διαπλαστοπούλα άπανήσατε στην (Μ'
516). Άνταλλάσομ τετραδιάκια. Πε-
ριμένο τετραδιάκια και συμμετοχήν από
δλους, ιδίως Πανζουριανό, Καπταναίου,
Αίνο, Στοχιστωμένα, Τρελλοπαρέα, Διεύ-
θυνσις: (Μ' — 419), Βάγκνερ σαλλυκητήρια.
γιατί δέν άναποδίδαις τετραδιάκι;
Περιμένο! ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

[Μ' — 639]
Ιστο, άνησυχώ για τήν πολύτιμη βγεία
σου. Μήπως άσθενείς βαρέως και
δέν μπορείς να μου άναποδώσης τό τε-
τραδιάκι μου; Νά Νιτοής, σοδοτσείλα ένα
τετραδιάκι στην Πάτρα. Τέλαδες;
Άλκων

[Μ' — 640]
Ίδρύεται σύλλογος κοί Φοίνικες Πρό-
δρος: Προσκοπία, Ταμίας: Προ-
σκοπία Μέλη: Αίδη Άριστεύειν, Φοί-
νις, Χρυσόπτερος Άετός, Σκοπός: Σε-
πατάθωμα, Διαγωνισμοί.

[Μ' — 641]
Μένα Αίζα, Μπόδη, Μονταχρήστο,
Καρδερβία. Ένα τετραδιάκι σου
θα με εδχαριστούσε σοδα. Διεύθυνή μου:
Γιθώργον Φλώρον, τετραγ. 54, άριθ. 16,
Έκκλη' δια
Έλιβιάτην

[Μ' — 642]
Τετράφυλλο Τριφύλλι, σου χρισιάζεται
ένα μεγάλο μπράβο!!! Πόσον καιρό
σκέφτηκες, για να βρής αυτό τό έπώνυμο
και να τό βάλεις δίπλα στο:
Στοιχιστωμένα Δάσος

[Μ' — 643]
Άλη Μύρα, κι' οι καρδιές καμιά
φορά αναντιώνται' χαιρετισμούς
στον Νηρέα. ΑΓΙΣ

[Μ' — 644]
ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ
ΜΟΥ (Μ' — 484). ΜΟΡΦΕΥΣ

[Μ' — 645]
Μαγεμένο Δοξάρι, άν έλαβες ή όχι τό
γράμμα μου, σε παρακαλώ γράψε
μου. Μορφές

[Μ' — 646]
Διαπλαστοκούμα, άκουσον... άκουσον...
Ό Ταυρομάχος κάθε βράδυ κάνει
σπίτι του καραμιάδη!!! Γέλια άκρά-
τητα... τρέψαι δλοι...
ΝΙΑΣ-ΝΕΟ ΦΡΟΥΤΟ
μέλη του «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[Μ' — 647]
Πρωτομπαίνοντας στο ελοφάτιστο σα-
λονάκι τής Διαπλαστικής χαιρετώ
δλα τά Διαπλαστοπούλα φίλικά.
Ναυτοπούλα

[Μ' — 648]
Προσχή: Φυχικιώτης = Ν. Νικολόπου-
λος. Μην άπογοητεύεθε άκόμα.
Διάττων Άσθηρ

[Μ' — 649]
Βραβεία ΥΠΕΡΟΧΑ και έμως συμμετο-
χή φθνήη (Μ' — 422). Όριστικός τε-
λευταία προθεσμία: 20 Σεπτεμβρίου.
Μπουμπουλί

[Μ' — 650]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑ»
Ίδρύεται σύλλογος «ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑ».
Πρόεδρος: Έγώ, Άντιπρόεδρος: Κοτσι-
δοδ, Γραμματέας: Κομητής του Κάλθου,
Ταμίας: Σπίγξ. Μέλη: Καζαμίας, Ματιώ-
τισσα, Άστακός, Μαστραπός, Σκοπός: Σε-
πατάθωμα, Άποκαλύψις, Διαγωνισμοί. Δι-
εύθυνσις: Ιατρών Κουκουδίνου, Γρακάλωφ
11. Αθήναι.